

Arrest

nr. 175 658 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen werden op 4 september 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2006 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiden naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd op dezelfde dag opgesloten in het gesloten centrum te Brugge.

Op 4 januari 2007 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in.

Op 18 januari 2007 verklaarde de gemachtigde de asielaanvraag ontvankelijk.

Op 27 juni 2007 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die op 30 oktober 2007 bij arrest nr. 3336 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde.

Op 27 december 2007 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 17 december 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 24 november 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 2 december 2008 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 december 2009 actualiseerde verzoeker zijn aanvraag van 17 december 2007.

Op 6 april 2011 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoeker werd gemachtigd tot tijdelijk verblijf (A-kaart).

Op 3 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot verlenging van zijn machtiging tot verblijf.

Op 14 mei 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 mei 2012 gaf de gemachtigde daarop aan de burgemeester van de stad Antwerpen de instructie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 juni 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot intrekking van deze beslissing van 14 mei 2012 en gaf hij de burgemeester van de stad Antwerpen de instructie verzoekers machtiging tot verblijf met zes maanden te verlengen. In deze instructie wordt uitdrukkelijk en opnieuw weergegeven dat als voorwaarden voor de verdere verlenging een geldige arbeidskaart B, bewijzen van recente en effectieve tewerkstelling en een recent arbeidscontract worden vereist.

Op 14 mei 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot verlenging van zijn A-kaart.

Op 20 juni 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verlenging van verzoekers machtiging tot verblijf.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“S., L. (...)”

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 03/11/2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006. Zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB 303100) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07/10/2009 (BS.14/10/2009).

Volgende voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf werden in onze vorige instructies dd. 06/04/2011 opgenomen :

Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon volgende documenten te leveren:

L., V.S. (...)

1. Een nieuwe arbeidskaart B
2. Een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling
3. Een recent arbeidscontract

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.

Betrokkene maakt bij zijn aanvraag tot verlenging van zijn verblijfskaart op 12/11/2012 volgende documenten over: loonfiches tot 31/05/2012 en een arbeidsovereenkomst. In ons schrijven van 30/11/2012 werd een nieuwe arbeidskaart B opgevraagd. Hierna werden geen nieuwe documenten meer voorgelegd. Wel blijkt uit het administratief dossier dat aan BVBA VK T. een vergunning werd geweigerd om betrokkene tewerk te stellen, m.a.w. dat ook betrokkene geen arbeidskaart B kon bekomen voor deze werkgever. Hiermee komt betrokkene niet tegemoet aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden."

Op 20 juni 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...), attaché wordt aan de genaamde S., L.. (...) die de Sri Lanka nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om binnen de 30 dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

x 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ In uitvoering van artikel 74/14, §1, derde lid, van de wet van 15 december 1980, wordt de in het eerste lid voorziene termijn metdagen verlengd.

☐ In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

O Zich aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagten / of;

O een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring te geven bij de Deposito- en Consignatiekas,en/of;

O een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen en /of;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 3/11/2012 en kan niet verlengd worden."

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2 Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Genomen uit de schending van het vertrouwensbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Doordat de beslissingscomponent van de bestreden beslissing verwijst naar de voorwaarden gesteld door de beslissing van 6 april 2011. Terwijl intussen het verblijf van verzoeker berustte op een beslissing van 26 juni 2012

En terwijl uit de door de gemeente aan verzoeker overhandigde documenten niet eenduidig bleek dat aan de verlenging van zijn verblijf specifieke voorwaarden waren gekoppeld

Zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van genoemde beginselen Toelichting:

1. De motivering van de beslissingscomponent van de bestreden beslissing is gebaseerd op de voorwaarden voor verlenging gesteld in de beslissing van 6 april 2011.

Krachtens de beslissing van 6 april 2011 werd aan verzoeker een verblijfsrecht toegekend tot 3 mei 2012.

Nopens het verblijfsrecht van verzoeker werd vervolgens op 14 mei 2012 een beslissing genomen. Deze beslissing werd echter ingetrokken en vervangen door de beslissing van 26 juni 2012, waarbij aan verzoeker een tijdelijk verblijf van 6 maanden, tot 3 november 2012, werd toegekend.

Op 26 juni 2012 werden door de diensten van de Stad Antwerpen aan verzoeker volgende documenten overhandigd:

- een bijlage 15, tzt. een attest waaruit blijkt dat verzoeker zich op die dag had aangeboden om zijn elektronische vreemdelingenkaart af te halen, en dat zijn verblijf dekte tot 10 augustus 2012 (stuk 4);*
- instructies aan de Burgemeester van de Stad Antwerpen met vermelding van voorwaarden voor de verdere verlenging (stuk 5);*
- een inlichtingenblad voor buitenlandse werknemers (stuk 6).*

Genoemd inlichtingenblad vermeldt:

"Deze verblijfstitel werd toegekend op grond van art 9 bis.

De verlenging van deze verblijfstitel werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afhankelijk gemaakt van: /".

Het staat dus vast dat de beslissing van 6 april 2011 niet meer van toepassing was op het verblijf van verzoeker, nu de verlenging van het verblijfsrecht die door deze beslissing in het vooruitzicht werd, reeds had plaatsgevonden.

Uit de door verzoeker op 26 juni 2012 ontvangen documenten blijkt niet eenduidig of er voorwaarden aan een latere verlenging van het verblijfsrecht gekoppeld werden, en zo ja welke deze voorwaarden dan wel waren.

De door de gemeente afgeleverde documenten spreken elkaar flagrant tegen: meer bepaald zijn er volgens meergenoemd inlichtingenblad geen specifieke voorwaarden gekoppeld aan de verlenging van het verblijf van verzoeker.

Desalniettemin is de bestreden beslissing louter gemotiveerd op basis van de voorwaarden gesteld in de reeds historisch geworden beslissing van 6 april 2011.

Aldus berust de beslissing, blijkens de uitdrukkelijke motivering ervan, op een niet relevant motief, zodat de schending van het materiële motiveringsbeginsel vaststaat.

In de mate de beslissing van 26 juni 2012 de in de beslissing van 6 april 2011 gestelde voorwaarden voor verlenging hernam, wordt het vertrouwensbeginsel geschonden door de bestreden beslissing. De gemeente heeft immers aan verzoeker tegelijk een document overhandigd waaruit bleek dat er helemaal geen specifieke voorwaarden voor de verlenging van het verblijf verbonden werden. Verzoeker mocht derhalve achteraf niet geconfronteerd worden met voorwaarden waarvan hij niet met zekerheid kon weten dat zij hem nog waren opgelegd met het oog op de verlenging van zijn verblijf.

2. In de nota met opmerkingen laat verwerende partij gelden dat documenten opgemaakt door de Stad Antwerpen en door deze laatste aan verzoeker overhandigd, aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet zouden kunnen worden tegengeworpen.

Verwerende partij verliest daarbij uit het oog dat de diensten van de gemeente van verblijf inzake verblijfsrecht van vreemdelingen veelal optreden als gedeconcentreerde administratieve diensten, die zelf geen beslissingen nemen. Slechts in uitzonderlijke gevallen kan de burgemeester of diens gemachtigde (schepenen) zelf een beslissing nemen over verblijfsaanvragen.

De gemeente vervult dus een loketfunctie voor rekening van de Dienst Vreemdelingenzaken. Vergissingen begaan door de gemeentediensten bij de kennisgeving van beslissingen zijn volledig aanrekenbaar aan die beslissingen, en kunnen dus perfect worden tegengeworpen aan de verwerende partij in het kader van onderhavig annulatiecontentieux. Wat thans ter discussie staat is immers de wettigheid van de bestreden beslissing in al haar facetten, ook voor wat betreft de omstandigheden van de kennisgeving.

Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer zij voorhoudt dat desinformatie ten gevolge van een fout van de gemeente zonder invloed zou blijven op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het inlichtingenblad voor buitenlandse werknemers (stuk 6) werd aan verzoeker afgegeven ter gelegenheid van de kennisgeving van een beslissing over zijn verblijf. Het was dan ook zaak dat alle alsdan overhandigde documenten eenduidig waren en geen aanleiding tot verwarring konden geven.

Het verweer op dit punt kan niet worden aangenomen.

3. In de nota met opmerkingen laat verwerende partij nog gelden dat er in hoofde van verzoeker geen verwarring omtrent de voorwaarden van de verlenging bestond, nu verzoeker een aantal documenten inzake zijn tewerkstelling heeft overgemaakt aan de verblijfsgemeente. Hieruit dient volgens verwerende partij te worden afgeleid dat verzoeker goed begrepen had wat er nodig was voor verder verblijf, zodat het vertrouwensbeginsel niet geschonden kan zijn.

Verzoeker antwoordt dat het hem niet ten kwade kan geduid worden dat hij, zelfs bij tegengestelde berichten omtrent de voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijf, bewijsstukken heeft voorgelegd die wellicht nuttig konden zijn voor de beoordeling van zijn dossier. Tussen nuttig enerzijds en noodzakelijk anderzijds gaapt er echter een diepe kloof, en het is de noodzakelijkheid van de voorlegging die niet blijkt uit de aan verzoeker door de gemeente overhandigde documenten (stukken 4 tot 6).

Daarbij komt dat een voorgaande beslissing, daterend van 14 mei 2012 was ingetrokken en vervangen door een nieuwe beslissing waarbij het verblijf van verzoeker was verlengd. De omstandigheid dat de voorwaarden gesteld in de beslissing van een jaar eerder, nl. van 6 april 2011, op 26 juni 2012 niet waren vervuld, doch het verblijf wel werd verlengd, was ook niet van aard om verzoeker met zekerheid duidelijk te maken dat de tegengestelde boodschappen die hij van de gemeente ontving, enkel in de meest nadelige zin mochten geïnterpreteerd worden.

Het eerste middel is gegrond."

Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing berust op een irrelevant motief, nu zij verwijst naar de voorwaarden voor verlenging zoals weergegeven in de beslissing van 6 april 2011, die echter reeds tot een verlenging van het verblijfsrecht had geleid en dus reeds "historisch" was geworden. In de mate dat de instructies van 26 juni 2012 de voorwaarden van de beslissing van 6 april 2011 hernamen, meent verzoeker dat uit het geheel van de documenten die hem werden overhandigd op 26 juni 2012 niet duidelijk bleek wat de voorwaarden waren voor een verlenging van zijn machtiging tot verblijf. Hij stelt dat deze documenten, met name enerzijds de instructies van 26 juni 2012 van de gemachtigde aan de burgemeester van Antwerpen tot verlenging en anderzijds het inlichtingenblad ingevuld door de gemeente, op dit punt flagrant in tegenspraak waren, nu uit dit laatste bleek dat er geen specifieke voorwaarden waren voor een verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Verzoeker meent dat hij achteraf niet mocht geconfronteerd worden met voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijf waarvan hij niet met zekerheid kon weten dat ze nog golden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet verder verlengd kan worden. Verzoeker is immers niet tegemoet gekomen aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden.

De Raad stelt met verzoeker vast dat daarbij in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt verwezen naar de voorwaarden voor verlenging van zijn machtiging tot verblijf zoals deze werden weergegeven in de instructies van 6 april 2011, die zoals verzoeker aangeeft immers reeds aanleiding hadden gegeven tot een eerdere verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Het betreft hier echter een materiële vergissing op vlak van de vermelde datum, die *in casu* niet kan leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan immers niet worden gevolgd waar hij beweert dat het onduidelijk was welke voorwaarden van toepassing waren voor de verlenging van zijn machtiging tot verblijf. De Raad wijst erop dat verzoeker een machtiging tot verblijf had aangevraagd en verkregen (A-kaart) op grond van zijn tewerkstelling, waarbij in de beslissing van 6 april 2011 de toekomstige verlenging van deze machtiging tot verblijf afhankelijk werd gemaakt van de voorwaarden dat verzoeker een nieuwe arbeidskaart B voorlegde, evenals een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling en een recent arbeidscontract. Verzoeker legde daarop loonfiches en een arbeidsovereenkomst voor, maar geen nieuwe arbeidskaart, zodat de gemachtigde op 14 mei 2012 besliste verzoekers machtiging tot verblijf niet te verlengen. Deze beslissing werd echter door de gemachtigde ingetrokken bij beslissing van 26 juni 2012 waarin hij de burgemeester instructie gaf verzoekers A-kaart tot 3 november 2012 te verlengen. Verzoeker had immers geen nieuwe arbeidskaart kunnen bekomen wegens het verlies van zijn A-kaart, dat hij echter tijdig had gemeld. Een verdere verlenging van verzoekers machtiging tot verblijf werd in de instructies, die hem op 26 juni 2012 werden betekend, opnieuw uitdrukkelijk afhankelijk gemaakt van de voorwaarde dat verzoeker een geldige arbeidskaart B zou voorleggen, evenals bewijzen van recente en effectieve tewerkstelling en een recent arbeidscontract. Deze voorwaarde werd aldus in vet lettertype en onderlijnd vermeld in een instructie getiteld "Verlenging tijdelijk verblijf (A-kaart)", opgesteld door de gemachtigde en gericht aan de burgemeester. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat het hem niet duidelijk was aan welke voorwaarden hij diende te voldoen voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Verzoeker wijst erop dat hem samen met deze instructies van de gemachtigde aan de burgemeester een "Inlichtingenblad voor buitenlandse werknemer" betekend werd, door de gemeente ingevuld en gericht aan het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, waarop werd ingevuld dat de verlenging van verzoekers verblijfstitel nergens van afhankelijk werd gemaakt. Daargelaten de vraag of deze vergissing door de gemeente aan de gemachtigde kan worden tegengeworpen, doet het feit dat dit Inlichtingenblad samen met de voornoemde instructie aan verzoeker werd betekend geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij redelijkerwijs aan de inhoud van dit Inlichtingenblad, dat werd opgesteld met het oog op de aanvraag van een arbeidskaart, meer of even veel gewicht kon toekennen wat de voorwaarden voor een verlenging van zijn verblijfsmachtiging betreft als aan de inhoud van de instructie van de gemachtigde aan de burgemeester getiteld "Verlenging tijdelijk verblijf (A-kaart)" waarin de voorwaarden voor een verdere verlenging centraal staan en typografisch benadrukt worden. Het is immers overduidelijk dat de bevoegde overheid voor het vaststellen van de voorwaarden voor verlenging de gemachtigde is en dat in het Inlichtingenblad ook letterlijk wordt aangegeven dat het de Dienst Vreemdelingenzaken is die de verlenging van de verblijfstitel afhankelijk maakt van voorwaarden. Verzoeker kon dus redelijkerwijs geacht worden in de instructies van de correcte bron, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, die hem tegelijk werden ter kennis gebracht, deze voorwaarden na te gaan. Indien verzoeker werkelijk meende dat beide documenten die hem op 26 juni 2012 werden betekend dermate in tegenspraak zouden geweest zijn dat het hem niet duidelijk was of de verlenging van zijn verblijfsmachtiging aan voorwaarden onderworpen was of niet, stond het hem ook vrij hierover verduidelijking te vragen aan de gemachtigde, hetgeen hij echter heeft nagelaten.

De Raad meent ook, met verweerder in de nota, dat uit het feit dat verzoeker volgend op de instructie van 26 juni 2012 per fax van 7 november 2012 een arbeidscontract en loonfiches heeft overgemaakt, wel degelijk kan worden afgeleid dat verzoeker meende dat hij voor een verlenging van zijn verblijfsmachtiging diende te voldoen aan de voorwaarden zoals uitgedrukt in deze instructie, en niet dat hij het louter "nuttig" achtte deze documenten voor te leggen. In zoverre verzoeker insinueert dat hij geen arbeidskaart B heeft overgemaakt omdat het hem niet duidelijk was dat dit een voorwaarde vormde voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging, herhaalt de Raad dat dit nochtans onmiskenbaar bleek uit de voormelde beslissing van 26 juni 2012, aan hem volgens verzoeker op dezelfde dag betekend. Bovendien blijkt er uit het administratief dossier eveneens dat de verlenging van zijn arbeidskaart B voor tewerkstelling bij BVBA F. reeds werd geweigerd op 15 mei 2012 en blijkt uit de

bestreden beslissing dat ook aan BVBA V. een arbeidsvergunning werd geweigerd, zodat verzoeker ook geen arbeidskaart B kon verkrijgen voor tewerkstelling daar, hetgeen door verzoeker ook niet wordt betwist.

Ook verzoekers bewering dat de beweerde onduidelijkheid over de voorwaarden voor verlenging van zijn verblijfsmachtiging nog werd versterkt doordat deze machtiging wel was verlengd op 26 juni 2012 en dit hoewel hij niet aan de voorwaarden van de instructie van 6 april 2011 had voldaan, kan de Raad niet overtuigen. Zoals *supra* vermeld was het verzoeker voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging op 26 juni 2012 onmogelijk geweest om een nieuwe arbeidskaart B voor te leggen aangezien hij zijn A-kaart had verloren, zodat de gemachtigde hem uitzonderlijk en ondanks het feit dat hij niet had aangetoond aan alle voorwaarden te voldoen een verlenging van zijn machtiging had toegestaan om verzoeker toe te laten toch nog een arbeidskaart te bekomen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing onredelijk heeft gemotiveerd. Evenmin maakt verzoeker duidelijk dat de gemachtigde zou zijn afgeweken van concrete toezeggingen die hij zou hebben gedaan zodat hij de rechtmatige verwachtingen die verzoeker uit het bestuursoptreden kon putten, te kort heeft gedaan. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals uitgedrukt in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Genomen uit de schending van:

- *artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en uit de schending van het (materieel) motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur*
- *artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*
- *de formele motiveringsplicht zoals die volgt uit artikel 62, eerste lid van genoemde wet van 15 december 1980 en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- *het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur*

Doordat uit de motivering van de bevelscomponent van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, bij het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten, rekening heeft gehouden met het bestaande gezins- en familieleven van verzoeker

Terwijl het bestaande gezins- en familieleven van verzoeker aan de gemachtigde van de Staatssecretaris bekend was, minstens bekend had moeten zijn, nu verzoeker in 2010 in België is gehuwd met een in Frankrijk erkende vluchteling uit Sri Lanka, die in maart 2013 een aanvraag tot gezinshereniging via de Stad Antwerpen heeft ingediend

En terwijl het gezinsleven van verzoeker niet kan voortgezet worden in Sri Lanka, gelet op de vluchtelingenstatus van zijn echtgenote

Zodat de bestreden beslissing disproportioneel is met de door verwerende partij nagestreefde doelstelling en de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven van verzoeker niet blijkt

En zodat de genoemde verdragsbepaling, genoemde wetsbepalingen en het genoemde beginsel geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

(...)

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

(...)

Krachtens artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet dienen de administratieve beslissingen met redenen te worden omkleed, ttz. uitdrukkelijk te worden gemotiveerd.

Uit de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen van de motiveringswet van 29 juli 1991 moeten die motieven in feite en in rechte correct zijn en de beslissing kunnen schragen, dus draagkrachtig zijn.

Krachtens het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve beslissing berusten op draagkrachtige motieven. Dit houdt onder meer in dat alle relevante omstandigheden bij het beslissingsproces dienen te worden betrokken.

2. Het familie- en gezinsleven van verzoekster was aan de gemachtigde van de Staatssecretaris bekend. Minstens diende dit aan de gemachtigde bekend te zijn.

Verzoeker is immers op 2 juli 2010 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen gehuwd met K.M., geboren (...) (Sri Lanka) (stuk 7).

De echtgenote van verzoeker is als vluchteling erkend in Frankrijk. Zij beschikt over een Franse verblijfskaart en woont in (...), ten noordoosten van Parijs (stuk 8).

In haar hoedanigheid van vluchteling is zij voor haar langdurig verblijf beperkt tot Frankrijk zelf. Verzoeker en zijn echtgenote onderhouden echter een gezinsleven door regelmatig bij elkaar thuis op bezoek te komen. Toen verzoeker nog een verblijfskaart had, was hij zelf ook gemachtigd om naar Frankrijk te reizen. De echtgenote van verzoeker zelf heeft nog steeds het recht om in België op bezoek te komen.

De echtgenote van verzoeker heeft op 19 maart 2013 bij de bevoegde dienst van de Stad Antwerpen een verblijfsaanvraag ingediend teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen (stuk 9). Hieruit blijkt de realiteit van het gezinsleven van verzoeker binnen het kader van zijn huwelijk. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft uiteraard toegang tot de gegevens van het rijksregister. Over het huwelijk van verzoeker kon dan ook geen onwetendheid in zijn hoofde bestaan. De actualiteit van de relatie die aan het huwelijk ten grondslag ligt, blijkt uit de aanvraag tot gezinshereniging door de echtgenote van verzoeker. Deze is ingediend via de gemeente, maar het betreft een aangelegenheid die tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook hiervan kennis had moeten hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Een belangrijk element inzake het leven van verzoeker werd dus bij het nemen van de bestreden beslissing buiten beschouwing gelaten. Minstens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op enig moment het bestaande familie- en gezinsleven van verzoeker in rekening heeft gebracht bij de afweging die geleid heeft tot de bestreden beslissing. Nochtans was deze taak door de wetgever opgelegd aan de gemachtigde van de Staatssecretaris (artikel 74/13).

De schending van de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepalingen en van het genoemde beginsel staat vast.

3. Verzoeker is gehuwd met iemand die in Frankrijk verblijfsrecht heeft, doch die niet gerechtigd is om zich in België in te schrijven. De afstand tussen de verblijfplaats van beide echtgenoten is echter zeer beperkt (Antwerpen - Parijs), er zijn snelle en goedkope verbindingen tussen beide woonplaatsen, en de tussenliggende landsgrens kan vrij overgestoken worden door minstens één van de echtgenoten.

Aldus kunnen verzoeker en zijn echtgenote hun gezinsleven in de praktijk vorm geven. Zoals hoger al aangehaald, hebben zij al geprobeerd om een permanent officieel samenzijn te verkrijgen (stuk 9).

Gelet op de vluchtelingenstatus van de echtgenote van verzoeker, kan van haar niet verwacht worden dat zij, teneinde het gezinsleven te bestendigen, met verzoeker mee zou keren naar hun beider land van herkomst, Sri Lanka.

Verzoeker heeft ook wettelijk verblijf in België gehad, in een eerste periode tijdens de asielprocedure, vervolgens in het kader van zijn regularisatieprocedure na de toekenning van tijdelijk verblijf.

Verzoeker was officieel tewerkgesteld in België (van 2007 tot medio 2009, zoals blijkt uit de in de regularisatieprocedure voorgebrachte stavingsstukken, en ook nog in 2011 en 2012), zodat zijn economische integratie blijkt. Bij schrijven van 18 juni 2010 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker meegedeeld dat het bewijs van een duurzame verankering in België afdoende was geleverd. Verzoeker is op jonge leeftijd (20 jaar oud) in België aangekomen. Hij verblijft hier intussen bijna 7 jaar. De terugkeer van jonge Tamil-mannen naar Sri Lanka biedt op zijn minst weinig gunstige perspectieven. Zeer recent, op 2 september 2013, heeft de Zwitserse migratiedienst (Office fédéral des migrations, ODM) beslist om alle repatriëringen van Tamils naar Sri Lanka voorlopig op te schorten, nadat 2 personen bij hun aankomst in Colombo werden gearresteerd en sindsdien gevangen worden gehouden. Alle Sri Lankese repatriëringdossiers worden door de ODM opnieuw onderzocht (stuk 10).

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen baseert zich in asielzaken op een CEDOCA-rapport getiteld Subject Related Briefing "Sri Lanka, Risico bij Terugkeer " dd. 21 maart 2013. In het besluit van genoemd rapport valt te lezen als volgt:

Uit alle rapporten die geanalyseerd werden over de risico's bij terugkeer voor Tamils kan in ieder geval geconcludeerd worden dat elke Sri Lankaan zeer grondig gescreend kan worden bij terugkeer. De autoriteiten zullen hierbij alles willen weten over de identiteit en de herkomstregio van de terugkeerder

maar ook over de omstandigheden en het tijdstip van vertrek uit Sri Lanka proberen te achterhalen. Wie uit de voormalige oorlogszone komt en vertrokken is tijdens het conflict kan grondiger ondervraagd worden dan andere terugkeerders. De autoriteiten beschikken zeker ook over databases waarmee terugkeerders gecheckt worden tegen lijsten van gezochte personen (personen tegen wie een arrestatiebevel loopt, wie zich aan een borg onttrokken heeft, wie ontsnapt is). Ook worden de terugkeerders gecheckt tegen lijsten van wie gezocht wordt omwille van andere feiten (desertie, mensensmokkel, illegale uitreis). Ook wie betrappt wordt op het bezit van (ver)vals(t)e documenten of wie geen identiteitsdocumenten heeft loopt het risico op grondige ondervraging,

Wie een kritische positie heeft ingenomen (of inneemt) tegen de regering kan zeker ook hierover ondervraagd worden. Wie in de ogen van de autoriteiten verdacht kan worden van banden met de LTTE (strijders, handlangers, familieleden, fondsenwervers, hoog profiel, laag profiel, ...) loopt dus uiteraard het risico hierover ondervraagd te worden. Deze personen kunnen in het kader van de PTA ook bijzonder hard worden aangepakt. Het kan zelfs gebeuren dat deze personen op illegale wijze zullen aangepakt worden (zonder "detention order" of FIR). In beide gevallen (legale detentie, illegale detentie) is vrijkoop mogelijk, maar dit hangt af van de intenties van de politie. Een hoog profiel ex-LTTE kaderlid zal zich in ieder geval niet kunnen vrijkopen.

Zoals elke Sri Lankaan die geconfronteerd wordt met de groeiende militarisering van bepaalde regio's kunnen ook terugkeerders naar deze regio's geconfronteerd worden met de stijgende criminaliteit die met de militarisering gepaard blijkt te gaan.

Behalve HRW en AI zijn de organisaties die beweren gevallen van foltering op terugkeerders te kennen quasi allemaal hetzij organisaties die lobbywerk verrichten voor de Tamils in Sri Lanka hetzij organisaties die in het bijzonder opkomen voor de kansen van asielzoekers in het Westen. De rapporten over foltering op terugkeerders na de oorlog bieden bovendien geen kijk op de meeste elementen die een rol spelen in de beoordeling van een asielaanvraag (identiteit slachtoffers, reden en wettelijk kader van de foltering, omstandigheden van de foltering, manier van vrijlating, reisweg terug naar het VK, eventuele documenten van de betrokkenen...). CEDOCA heeft FFT en HRW gevraagd om deze elementen (eventueel off the record) te mogen kennen, maar deze organisaties hebben dergelijke informatie over hun "cases" tot op heden niet gedeeld. HRW heeft, ondanks enkele beloftes, zelfs nooit geantwoord. Hierdoor is het momenteel niet mogelijk om uit de geanalyseerde mensenrechtenrapporten te concluderen dat louter een asielaanvraag, of een verblijf in het Westen, of vredelievend activisme (deelname aan protestdemonstraties) de negatieve belangstelling van de autoriteiten zouden kunnen opwekken.

De bijkomende contacten die CEDOCA gelegd heeft met andere bronnen die de mensenrechtensituatie in Sri Lanka van nabij opvolgen, hadden (behalve Charu Lata Hogg, die als consulente voor HRW werkt) geen weet van Sri Lankanen die in de loop van de laatste jaren na hun terugkeer gefolterd zouden geweest zijn. Alleen Charu Lata Hogg, die in het verleden bij HRW heeft gewerkt en momenteel nog steeds consulente is voor deze organisatie, beweerde op de hoogte te zijn van gevallen van foltering op terugkeerders.

Toch is uit het onderzoek ook gebleken dat de monitoring van de terugkeerders naar Sri Lanka niet sluitend is en dat er nog geen klimaat van absolute veiligheid bestaat voor burgers in de gemilitariseerde gebieden zodat het moeilijk blijft om vaststaande conclusies over de risico's op foltering voor terugkeerders te formuleren.

Deze - voorzichtige - conclusie kan moeilijk geruuststellend genoemd worden. CEDOCA gaat er immers van uit dat verzoeker bij een eventuele terugkeer zal gearresteerd worden met het oog op ondervraging. Deze démarche van de veiligheidsdiensten in Sri Lanka wacht mogelijkerwijs elke Tamil die terugkeert, niet enkel diegenen die een kritische positie hebben

ingenomen tegen de regering of diegenen die verdacht kunnen worden van banden met de LTTE (strijders, handlangers, familieleden, fondsenwervers, hoogprofiel, laagprofiel, ...).

Deze personen, aldus CEDOCA, kunnen in het kader van de PTA (Prévention of Terrorism Act van 1978, die de politie uitgebreide bevoegdheden verleent om verdachten op te sporen, te arresteren en vast te houden) "bijzonder hard worden aangepakt". Die harde aanpak kan binnen een legale context, maar evenzeer in een illegale context, zonder dat er arrestatiebevelen of processen-verbaal aan te pas komen.

Het is, nog steeds volgens CEDOCA, in de meeste gevallen mogelijk om zich vrij te kopen, hetgeen dus betekent dat men op de corruptie van de veiligheidsdiensten moet rekenen.

Ook wordt in bovenstaande conclusie verwezen naar de uitwassen van de groeiende militarisering van bepaalde regio's, en naar stijgende criminaliteit.

Bij de afweging van de noodzakelijkheid om in een democratische samenleving in te grijpen in het familieleven van een vreemdeling, zoals bedoeld in artikel 8, tweede lid EVRM, dient volgens de rechtspraak van het EHRM ook gekeken worden naar de ernst van de moeilijkheden die het gezinslid

zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt. Verzoeker verwijst naar de motivering van het arrest dd. 18 oktober 2006 inzake Uner tegen Nederland (réf. 46410/99)2.

Verzoeker besluit dan ook dat de bestreden beslissing disproportioneel is met de door verwerende partij nagestreefde belangen, zodat artikel 8 EVRM geschonden is. De noodzaak om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te geven, blijkt niet.

3. In de nota met opmerkingen werpt verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op met betrekking tot het onderdeel van het middel genomen uit de formele motiveringsverplichting.

Verzoeker betwist niet dat hij de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing begrepen heeft en dat er aldus aan die doelstelling van de motiveringverplichting is voldaan.

Nochtans is het moeilijk denkbaar een middel te nemen uit de schending van meergenoemd artikel 74/13, zonder tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsverplichting op te werpen. Artikel 74/13 verplicht de gemachtigde van de Staatssecretaris met name om rekening te houden met het gezins- en familieleven van de vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het betreft een verplichting tot het maken van een afweging.

Hoe zou die afweging op louter impliciete wijze kunnen gemaakt worden? Het verschil tussen het niet maken van de verplichte afweging enerzijds en het oordeel dat de in artikel 74/13 bedoelde belangen niet opwegen tegen de noodzaak om een verwijderingsmaatregel te nemen anderzijds, zou dan nooit duidelijk zijn. De wettigheidscontrole door uw Raad zou op dit punt onmogelijk blijken, minstens erg moeilijk gemaakt worden.

Artikel 74/13 in samenlezing met artikel 62 lijkt tot de conclusie te leiden dat de wettelijk verplichte afweging best wordt uitgedrukt in de motivering van de verwijderingsmaatregel zelf. Minstens moet zij blijken uit het administratief dossier. Blijkt zij niet, dan is er schending van de materiële motiveringsverplichting.

De exceptie van onontvankelijkheid is zelf van belang ontdaan, nu verwerende partij niet betwist dat de beoordeling conform artikel 74/13 minstens de materiële motiveringsverplichting aangaat, waarvan de schending ook werd ingeroepen, en bovendien zelf aangeeft in de nota met opmerkingen dat er bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening is gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker, nu dit aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet bekend zou zijn geweest.

Verzoeker heeft hoger al uiteengezet dat verzoeker in Antwerpen is getrouwd in 2010. Hoe dit aan de gemachtigde van de Staatssecretaris onbekend zou kunnen geweest zijn, is raadselachtig, nu de gehuwde staat van verzoeker met zekerheid blijkt uit de gegevens van het rijksregister, waartoe de gemachtigde van de Staatssecretaris toegang heeft.

Zoals verwerende partij zelf aangeeft moet de regelmatigheid van een bestuursbeslissing worden beoordeeld in functie van de gegevens waartoe het bestuur kon beschikken. Welnu, het bestuur beschikte over die informatie via het rijksregister.

Dat verwerende partij onbekend zou zijn geweest met de aanvraag tot gezinshereniging ingediend door de echtgenote van verzoeker in maart 2013, dus 3 maanden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, lijkt moeilijk voorstelbaar. Minstens gaat het niet op om relevante informatie zoals deze niet te verzamelen en tijdig door te geven. Dat de Stad Antwerpen hierin zou tekortgeschoten zijn, kan ook geen excuus zijn, nu het lot van de rechtsonderhorige niet moet afhangen van de eventuele dysfunctie van een gedeconcentreerde dienst.

Het tweede middel is gegrond."

Verzoeker meent dat niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven. Verzoeker stelt dat de gemachtigde nochtans op de hoogte was, of het minstens diende te zijn, van zijn gezinsleven met K.M., met wie hij in 2010 is getrouwd en die in maart 2013 een aanvraag tot gezinshereniging met hem heeft ingediend. Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde ook via het rijksregister eenvoudig had kunnen vaststellen dat verzoeker gehuwd is. Hij voegt bij de synthesesmemorie zijn huwelijksakte van 2 juli 2010, de Franse verblijfskaart als erkend vluchteling van zijn echtgenote en een brief van de stad Antwerpen van 25 maart 2013 betreffende haar aanvraag gezinshereniging met verzoeker van 19 maart 2013. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote afkomstig is uit Sri Lanka en in Frankrijk als vluchteling is erkend, zodat zij hun gezinsleven niet in Sri Lanka zouden kunnen verderzetten.

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, uitdrukkelijk voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en zijn gezins- en familieleven. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt dan ook een individueel onderzoek

noodzakelijk. Wat het genoemde gezins- en familieleven betreft, weerspiegelen artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en de omzetting ervan in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het vermelde gezinsleven in artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat de gemachtigde conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote bij zijn voornemen om aan de weigering van verlenging van de machtiging tot verblijf ook een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten te koppelen.

Verweerder betwist dit gezinsleven niet in de nota met opmerkingen, maar stelt dat verzoeker zijn gezinsleven niet aan de gemachtigde ter kennis had gebracht vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, zodat de gemachtigde er ook geen rekening mee kon houden.

Wat de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeksters echtgenote betreft, wijst de Raad erop dat deze zich niet in het administratief dossier van verzoeker bevindt. Uit de brief van de stad Antwerpen die verzoeker thans bij de syntheseseminarie heeft gevoegd en waarin om bijkomende informatie wordt verzocht, kan ook niet worden afgeleid dat deze aanvraag reeds door de stad Antwerpen aan de gemachtigde werd overgemaakt, of zelfs maar daadwerkelijk bij de stad Antwerpen werd vervolledigd en ingediend. Met zijn verwijzing naar deze aanvraag tot gezinshereniging maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op de hoogte was van verzoekers huwelijk en van zijn gezinsleven met zijn echtgenote.

De Raad stelt echter vast dat zich in het administratief dossier een "Inhoudstabel" bevindt, waarin op 20, 28 en 31 mei 2010 melding wordt gemaakt van een document "huwelijk/meldingsfiche", waarin op 28 mei 2010 tevens een "antwoord op de vraag tot inlichtingen uitgaande van de burgerlijke stand met betrekking mogelijk schijnhuwelijk" wordt vermeld, en waarin op 7 juni 2010 een "toestemming van huwelijk" wordt aangegeven. Hieruit blijkt afdoende dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen voldoende elementen aan de gemachtigde voorlagen die wezen op verzoekers gezinsleven met mevrouw M.K. zodat de gemachtigde wel degelijk van dit gezinsleven op de hoogte was.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen nog stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geenszins een motiveringsplicht inhoudt, stipt de Raad aan dat evenmin uit het administratief dossier blijkt dat voorafgaandelijk aan de beslissing tot afgifte van een bevel met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen is rekening gehouden. Ten overvloede is het in het licht van een daadwerkelijke rechtsbescherming en om de wapengelijkheid tussen de partijen te verzekeren, aangewezen dat de beoordeling van de elementen genoemd in deze bepaling uit het bestreden bevel blijkt, hetgeen *in casu* niet het geval is, ook al kan uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht afgeleid worden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet door het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt in de aangegeven mate aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bestreden bevel. Gezien de overige onderdelen van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES